

Sygn. akt VI Ka 457/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Sędziowie: Natalia Burandt

Marek Nawrocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Tomasza Dobosza

po rozpoznaniu w dniach 22 grudnia 2023 r. i 10 stycznia 2024r. w Elblągu sprawy

1) F. S. (1) s. T. i H. ur. (...) w E.

2) A. O. (1) s. P. i K. ur. (...) w E.

oskarżonych o czyn z art. 280 § 1 kk i in.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 23 sierpnia 2023 r. sygn. akt VIII K 1175/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii:

- adw. M. W. 1008 zł brutto za obronę udzieloną oskarżonemu A. O. (1) z urzędu przed sądem II instancji,

- adw. P. S. 1008 zł brutto za obronę udzieloną oskarżonemu F. S. (1) z urzędu przed sądem II instancji,

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Natalia Burandt Elżbieta Kosecka-Sobczak Marek Nawrocki

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 457/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z 23 sierpnia 2023r. w spr. VIII K 1175/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1,2,3		A. O. (1), F. S. (1)	Karalność oskarżonych Leczenie psychiatryczne F. S. (1) i umorzenie postępowania wobec niego co do czynu z innej sprawy Czyn z art. 280§1 kk, przy przyjęciu wypadku mniejszej wagi z art. 283kk	Informacje z KRK Akta sprawy (...) SR w E.	k.477-482 załącznik w postaci akt sprawy
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1	F. S. (1)	Działanie F. S. (1) w stanie zniesionej poczytalności co do czynu z niniejszej sprawy Czyn z art. 280§1 kk, przy przyjęciu wypadku mniejszej wagi z art. 283kk	Opinia uzupełniająca biegłych psychiatrów	k.488, 491-492	
---	-----------	---	---	----------------	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1,2,3	Informacje z KRK Akta sprawy (...) SR w E.	Informacje i akta zostały sporządzone przez podmioty do tego uprawnione, ich treść nie była kwestionowana przez strony, stąd dowody te zasługują na wiarygodność.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1	Opinia uzupełniająca biegłych psychiatrów	Biegli psychiatrzy wydali opinię ustną uzupełniającą, w której ustosunkowali się do danych dot. stanu zdrowia psychicznego F.S. zawartych w aktach sprawy (...) SR w E. oraz wskazali jaki jest przebieg choroby na którą cierpi oskarżony i szeroko uzasadnili swoje stanowisko co do przyjętej poczytalności oskarżonego w zakresie czynu z niniejszej sprawy. Stąd opinię taką należało uznać za pełną i jasną, a w jej świetle nie było podstaw do przyjęcia jako wykazanej tezy z apelacji obrońcy co do działania F. S. (1) w stanie zniesionej poczytalności co do czynu z 20 lutego 2021r.
---	---	--

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1,2	Obrazy przepisów postępowania(art. 167 kpk i art. 366 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, art. 5§2 kpk) i błędnych ustaleń faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty z apelacji obrońcy A. O.: - obrazy art. 167 kpk i art. 366 kpk poprzez brak przeprowadzenia z urzędu przez sąd „okazania pokrzywdzonemu głosów oskarżonych” dla zweryfikowania wersji A. O.,		

- obrazy art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 5§2 kpk,

- a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że A. O. działał z zamiarem rozboju

są w ocenie sądu odwoławczego bezzasadne.

Co do zarzutu obrazy art. 167 kpk i art. 366 kpk, to należy skarżącemu wskazać, że w trakcie składania zeznań przed sądem I instancji pokrzywdzony wyraźnie podał, że „w dniu dzisiejszym słyszałem głosy oskarżonych na Sali, ale nie potrafię powiedzieć, który wydawał polecenia. Ten bliżej mojej głowy miał taki dowodzący głos, ale który to z oskarżonych nie mam pojęcia”, a więc z takiego oświadczenia pokrzywdzonego wynika, że doszło do „okazania pokrzywdzonemu głosów oskarżonych” przez sąd orzekający, co nie potwierdza by doszło do zarzucanej obrazy ww przepisów, przy czym rezultat tego „okazania” nie mógł być pomocny dla ustalenia który z oskarżonych wydawał polecenia skierowane na opisany przez pokrzywdzonego zabór mienia. Przy czym należy skarżącemu wskazać, że nawet jeżeli tylko jeden z oskarżonych wydawał takie polecenia, ale drugi uczestniczący czynnie w pobiciu nie przestawał bicia pomimo tego, że drugi nakazywał wydanie przez pokrzywdzonego mienia, to tym samym każdy z nich akceptował i obejmował zamiarem to, że uczestniczy wspólnie i w porozumieniu w przestępstwie rozboju (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie - II Wydział Karny z dnia 9 września 2015 r.w spr. II AKa 127/15, iż „Konstytutywnymi elementami

współsprawstwa są zatem, poza znamionami wyrażonymi w przepisie części szczególnej lub przepisie pozakodeksowym: element strony przedmiotowej - wspólne wykonanie czynu zabronionego oraz element strony podmiotowej - porozumienie dotyczące wspólnego wykonania tego czynu. Ustawa nie wymaga żadnej szczególnej formy, w jakiej porozumienie ma być zawarte, co przesądza, że może mieć ono albo wyraźny albo konkludentny charakter. O porozumieniu można mówić zarówno wówczas, gdy sprawcy wspólnie realizują wcześniej ustalone przestępne przedsięwzięcie, jak i wtedy gdy wcześniej ustaleń takich nie podejmowali, a i tak wspólnie realizują znamiona czynu przestępnego, mając świadomość wspólnego działania.). Nadto należy zauważyć, że art. 18 § 1 kk zawierający opis współsprawstwa nie określa momentu w którym ma dojść pomiędzy współsprawcami do porozumienia wprost lub porozumienia konkludentnego dot. wykonania czynu stanowiącego określone przestępstwo. Może to więc nastąpić albo przed rozpoczęciem działań, albo w trakcie wykonywania czynu, najpóźniej w momencie realizacji działań wyczerpujących znamiona danego przestępstwa. Skoro zaś z konsekwentnych relacji pokrzywdzonego wynikało, że obaj sprawcy zadając mu uderzenia ręką czy pałką teleskopową w trakcie bicia, to bicie to kontynuowali po tym jak jeden z nich żądał wydania mienia (najpierw portfela, potem telefonu a na końcu zegarka) a pokrzywdzony odmawiał im tego, co powodowało zadawanie kolejnych razów, gdy ostatecznie pobity i krwawiący M. Z. pozwolił im

zabrać sobie słuchawki, to wskazuje na udział obu oskarżonych w rozboju i co najmniej konkludentne porozumienie, akceptację tego, że obaj uczestniczą w przestępstwie rozboju, gdzie stosowana przemoc służyła do kradzieży mienia na szkodę pokrzywdzonego.

Wobec zaś powyższego, to wyjaśnienia A. O. w których przyznawał się tylko do udziału w pobiciu pokrzywdzonego nie mogły być uznane za w pełni wiarygodne i realnie posłużyć do zmiany kwalifikacji czynu tego oskarżonego z rozboju na pobicie, przy przyjęciu, że zabór mienia stanowił eksces współoskarżonego F.S.. Tym bardziej, że sąd I instancji słusznie uznał za niewiarygodne zeznania A. C., którymi w sposób mało przekonujący starał się wesprzeć linię obrony A. O., zaś konsekwentne zeznania pokrzywdzonego, gdy obaj oskarżeni nie zaprzeczali swojej obecności na miejscu zdarzenia i udziału w biciu pokrzywdzonego, to były wystarczające do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych dot. udziału obu oskarżonych wspólnie i w porozumieniu w popełnieniu przestępstwa rozboju.

Dlatego materiał dowodowy zebrany w sprawie należało ocenić jako wystarczający do rozpoznania sprawy, gdy jego ocena dokonana przez sąd I instancji nie nastąpiła z obrazą art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i gdy nie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyroku. Co zaś do podniesionego zarzutu obrazę art. 5§2 kk, to należy przypomnieć, że wyrażona w tym przepisie zasada in dubio pro reo jest adresowana do organów postępowania karnego. Oznacza to, że dla oceny, czy nie został naruszony art. 5

§ 2 k.p.k. nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2012 r., V KK 335/11, LEX nr 1163975). Argumentacja zawarta w uzasadnieniu sądu I instancji nie wskazuje na to, aby powziął on niedające się usunąć wątpliwości natury faktycznej i nie postąpił zgodnie z nakazem wynikającym z art. 5 § 2 k.p.k. Brak jest też przesłanek uzasadniających stawianie temu sądowi zarzutu, że takich wątpliwości nie powziął, tym bardziej, że wbrew tezie z apelacji to doszło do „okazania pokrzywdzonemu głosów oskarżonych” przez sąd orzekający, zaś właściwie oceniony materiał dowodowy nie pozostawiał żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy obu oskarżonych.

Równie bezzasadny okazał się też zarzut z apelacji obrońcy F.S. błędu w ustaleniach faktycznych, że F. S. w czasie czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, co skutkowało wtórną obrazą prawa materialnego tj. art. 31§1 kk poprzez jego niezastosowanie. Skarżący swoje przekonanie o stanie zniesionej poczytalności ww oskarżonego w czasie czynu z 20.02.2021r. oparł na zdiagnozowanej u niego chorobie w postaci schizofrenii, która może przejawiać się takimi objawami jak urojenia czy omamy, a także na

fakcie iż co do oskarżonego w innej sprawie tj. (...) SR w E. przyjęto że zachodzi przesłanka z art. 31§1 kk oraz zastosowano alienację w szpitalu psychiatrycznym, która jest nadal wykonywana w szpitalu w G.. Jednak wbrew takim zarzutom i argumentom przytoczonym na ich uzasadnienie, to należy obrońcy wskazać, że sam fakt choroby psychicznej u oskarżonego nie oznacza, że zawsze będzie on działał w stanie zniesionej poczytalności, ponadto czyny ze sprawy (...) SR w E. i z niniejszej sprawy wcale nie zostały popełnione przez F. S. „w bliskiej korelacji czasowej”. Bowiern na potrzeby oceny poczytalności oskarżonego w czasie czynu z 20.02.2021r. pozyskano już opinię sądowo-psychiatryczną, a nadto w toku postępowania odwoławczego dotychczas opiniujący biegli psychiatrzy wydali opinię ustną uzupełniającą, w której ustosunkowali się do danych dot. stanu zdrowia psychicznego F.S. zawartych w aktach sprawy (...) SR w E. oraz wskazali jaki jest przebieg choroby na którą cierpi oskarżony i szeroko uzasadnili swoje stanowisko co do przyjętej poczytalności oskarżonego w zakresie czynu z niniejszej sprawy. Przede wszystkim opisali chorobę w postaci schizofrenii (którą można leczyć, co powoduje stabilizację stanu psychicznego chorego, który przyjmując leki może nawet „wysoko” funkcjonować) i podali z jakiego powodu uznali, że oskarżony tempore criminis był w stanie remisji choroby (gdy wówczas stabilnie funkcjonował w społeczeństwie : uczył się w (...) i leczył w (...), dobrze też pamiętał przebieg zdarzenia). Natomiast zwrócili uwagę na to, że do czynów ze sprawy (...) SR w E. (z września 2022r.) doszło – wbrew

tezie obrońcy o ich „bliskiej korelacji czasowej”- znacznie później niż miał miejsce czyn z niniejszej sprawy (z 20.02.2021r.), gdy we wrześniu 2022r. wystąpił stan zaostrzenia się choroby psychicznej u oskarżonego, a takich okoliczności w chwili rozpatrywania poczytalności badanego dot. czynu z lutego 2021r. nie było. Dlatego ich uzasadniony wniosek, iż – pomimo poważnego schorzenia jakim co do zasady jest schizofrenia- oskarżony w czasie czynu z 20.02.2021r. był w stanie stabilnym pozwalającym na rozpoznanie dokonanego czynu i pokierowanie swoim postępowaniem, to należało w pełni podzielić, zaś opinię biegłych (pierwotną i uzupełniająca ustną) jako pełną, jasną, opartą na szerokim spectrum danych dot. osoby i choroby F.S. odniesionych do przebiegu stwierdzonej u niego choroby funkcjonowania w lutym 2021r., uznać za wartościowy i wiarygodny dowód, w oparciu o który nie można było zgodzić się z zarzutami z apelacji obrońcy F.S., gdy nie było też podstaw z art. 201 kpk do pozyskania nowej opinii innych biegłych.

Wniosek

Z apelacji obrońcy A. O.: o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dot. A. O.,

Z apelacji obrońcy F.S.: o umorzenie postępowania na zasadach wyrażonych w art. 17§1 pkt. 2 kpk.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Z przyczyn dla który niezasadne okazały się zarzuty i argumenty z apelacji obrońców oskarżonych.</p> <p>Ponadto trudno odnieść się do wniosku końcowego z apelacji obrońcy oskarżonego A. O. o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dot. A. O., gdy zarzucał on błędne ustalenia faktyczne i postulował by uznać, że ten oskarżony działał tylko z zamiarem pobicia pokrzywdzonego, bo dokonanie rozboju miało stanowić eksces współdziałającego, co mogłoby raczej sugerować zasadność wniosku o zmianę wyroku poprzez przypisanie A. O. samego przestępstwa p-ko życiu i zdrowiu w miejsce rozboju. Przy czym obrońca ten nie składał żadnych wniosków dowodowych, nie zaszły też podstawy z art. 439§1kpk, 454 kpk, nie jest też konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, zaś sam wniosek z apelacji kończy się na postulacie uchylenia zaskarżonego wyroku w części dot. A. O., bez wskazania jakiego postąpienia sądu, po uchyleniu wyroku, obrońca oczekuje.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.	Rażąco niewspółmiernych kar	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W apelacjach obrońców obu oskarżonych został też podniesiony zarzut rażąco niewspółmiernych kar.		

Na wstępie należy przypomnieć, że nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 kpk, który może spowodować zmianę kary, ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Ponadto za czyn kwalifikowany jako wypadek mniejszej wagi z art. 283 kk sąd mógł orzec karę do 5 lat pozbawienia wolności, a w realiach tej sprawy wymierzył oskarżonym kary znacznie łagodniejsze niż z górnej granicy ustawowego zagrożenia, co już powoduje, że kary te nie są rażąco surowe. Oceniając zaś i inne okoliczności omawianej sprawy, to zarzut rażąco surowej kary nie mógł zostać uwzględniony. Sąd I instancji bowiem dostrzegł już wystarczająco wszelkie okoliczności na korzyść oskarżonych skoro zakwalifikował czyn im przypisany jako wypadek mniejszej wagi. Biorąc zaś pod uwagę działanie wspólnie i w porozumieniu, karalność obu oskarżonych, nieustępliwe zachowanie sprawców, a także wcale nie takie błahe obrażenia u pokrzywdzonego, to nie było podstaw do tego by obniżyć wymierzone kary, przy czym w sytuacji gdy F.S. był karany dopiero po przypisanym mu czynie, z informacji z KRK wynika mniej skazań F.S. niż A. O., to sąd I instancji dał już temu wyraz różnicując oskarżonym kary im wymierzone. Co zaś do podnoszonej w apelacji okoliczności, iż F.S. jest sprawcą młodocianym, to należy wskazać, że okoliczność ta mogłaby znaczyć przy wymiarze kary gdyby popełnienie przypisanego mu czynu nie wynikało z wcześniejszej demoralizacji, zaś sam oskarżony

przyznał, że miał już kłopoty z prawem jako nieletni. Nadto sąd odwoławczy zgadza się z tezą z uzasadnienia wyroku SA w Szczecinie z 22.06.2023r. w spr. II AKa 39/23 LEX nr 3636067, iż „realizacja postulatu zawartego w art. 54 § 1 k.k., a mianowicie, że wymierzając karę nieletniemu albo młodocianemu, sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować, nie oznacza, że obowiązkiem sądu jest pobłażliwe traktowanie takiego sprawcy. Z utrwalonego i jednolitego w tej materii orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych wynika bowiem, że "art. 54 § 1 k.k., formułując szczególną dyrektywę wymiaru kary dotyczącą nieletnich i młodocianych, nie eliminuje zasad wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., jedynie na pierwszym miejscu stawia względy wychowawcze. Nie mają one bytu samodzielnego, stanowią tylko punkt wyjściowy i winny być zestawione z pozostałymi okolicznościami znaczącymi przy wymiarze kary. Takimi są m.in. tryb życia sprawcy przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, motywy i sposoby działania. Z art. 54 k.k. nie wynika nakaz łagodzenia kar wymierzanych młodocianym ani też nakaz łagodnego bądź pobłażliwego traktowania takich sprawców wbrew zwykłym zasadom wymiaru kary." (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2021 r., III KK 116/21, LEX nr 3245410, a także, na przykład, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2020 r., III KK 518/19, LEX nr 3276767, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 lipca 2020 r., II AKa 184/20, LEX nr 3118237, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4

<p>marca 2021 r., II AKa 326/20, LEX nr 3342097).”</p> <p>Stąd na gruncie analizowanej sprawy nie zmaterializowały się przesłanki do przyjęcia, iż wymierzono obu oskarżonym kary rażąco surowe, które są nieuzasadnione w realiach omawianej sprawy , a tym samym do postulowanego złagodzenia kar wymierzonych obu oskarżonym, tym bardziej, że obrońca A. O. poza wskazaniem nadmiernej surowości kary nie uzasadnił takiego zarzutu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Z apelacji obrońcy A. O.: o zmianę wyroku poprzez złagodzenie kary do 6 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>Z apelacji obrońcy F.S.: o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec tego oskarżonego kary w dolnym wymiarze ustawowego zagrożenia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których niezasadne były zarzuty rażącej surowości kar i postulaty by je obniżyć.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Cały zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których nie podlegały uwzględnieniu zarzuty, argumenty i wnioski końcowe z apelacji obrońców obu oskarżonych.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II, III	<p>Ponieważ oskarżonych w postępowaniu odwoławczym reprezentowali obrońcy ustanowieni z urzędu, to należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz ich kancelarii kwoty po 1008 zł za obronę oskarżonych z urzędu przed sądem II instancji na 2 terminach rozprawy tj. jak dla obrońców z wyboru, na podstawie §11 ust.2 pkt.4 i § 17 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p> <p>W ustalonych okolicznościach sprawy, pomimo iż apelacje obrońców oskarżonych nie zasługiwały na ich uwzględnienie, to zachodziły podstawy do zwolnienia oskarżonych (gdy A. O. przebywa w jednostce penitencjarnej, a F.S. w ramach wykonywanego środka zabezpieczającego w szpitalu) od kosztów postępowania odwoławczego z uwagi na ich trudną sytuację materialną (art. 624§1kpk , art. 636i2 kpk).</p>

7. PODPIS